

46. ԻՆՉ ՈՐ ՅԱՆՆՍ, ԸՆ ԷԼ ԿՀՆՁՆՍ

Ընում ա, չիւնում մի լաշառ, անզգամ հարս: Օրեն մի օրը էդ հարսի կեսուրը հիվանդանում ա, տեղով-բարձով թեք ընկնում: Էդ կեսոր սիրտը խորոված ա ուզում:

Կանչում ա հարսին.— Ա՛ղջի,— ասում ա,— սիրտս խորոված ա ուզում, ի՛նչ կըլնի՝ էթաս մի քանի թիքա խորոված անես, բերես ուտեմ:

Հարսն ա՝ ջուղար չի տալի, փնթփնթալոն, թոնթորալոն դուա ա գալի քուչեն, առվիցը մի քանի գորտ ա բռնում, բերում խրում շամփուրը, լավ-լազաթին խորովում, եննա քաշում հացի վրեն, տանում դնում կեսոր աղաքը: Խեղճ կեսուրը մի կտոր վեր ա ունում ուտում, տենում ա՝ գորտի միս ա:

— Ա՛յ որդի,— ասում ա,— ինձ գորտի միս ուտացրիր, բան չկա. աստանից եմ խնդրե՛ք քե՛զ էլ փոխ ըլնի, թիքումդ գտնվի:

Ասում ա՝ ֆոզին տալի:

Անց ա կենում մի վախտ՝ մի տարի, էրկո՛ տարի, իրեք տարի, էդ անզգամ հարսը մի հասած տղա ա ունենում, բերում ա, դրան պասկում: Դրան մի շատ խոնար, աստու գառը հարս ա ռաստ գալի:

Օրեն մի օրը էդ կեսուրը սաթլջամ ա ըլնում, հիվանդանում, տեղով-բարձով թեք ընկնում: Հարսը կեսոր յորդան-դոշակի կշտիցը չէր հեռանում՝ զշեր, ցերեկ մուղաթ էր կենում, ի՛նչ ուզում էր,

ալբիալը էթում էր բերում, է՛ս տալի, է՛ն տալի, դեղ խմացնում, շորվա անում, ուտացնում, մախլասս, գլխնհրդ ինչ ցավացնեմ, հիւ վանդ ա էլի՛, ինչ սիրտն ուզում էր՝ ալուստի վազում էր բերում:

Օրեն մի օրը էդ կեսոր սիրտն էլ ա խորոված ուզում:

Կանչում ա հարսին.— Ա՛ղջի— ասում ա,— սիրտս խորոված ա ուզում. ի՛նչ կըլնի՛ էթաս մի քանի թիքա խորոված անես, բերես՝ ուտեմ:

— Ա՛լքիս վրեն,— ասում ա հարսը:

էթում ա էն սհաթը մարդին դրկում բազար, մի լավ¹ սուկի առնիլ տալի, բերում կոտորում², սոխը վրեն շրթմիշ անում³, էթում շամփուրը բերում, շարում, տանում քաշ անում թունդիրը, որ խորովի: Մի քանի հետ շուռե-շուռ ա տալի, որ չէրվի, եննա հանում ա՝ տենա էսիկ ա, թե չէ: Հանում ա... ի՛նչ տենում՝ խորովածացուն քոմմա գորտ ա դառն: Շամփուրը ձեռին մնում ա սառած կաննած. չի իմանում՝ էս ի՛նչ բաս ա:

Բերում ա էդ խորոված գորտերը շամփրի վրիցը քաշում, դեն ածում, թազադան մարդին դրկում, սուկի բերիլ տալի, խորովում, շամփրի վրեն շարում, կախ տալի թունդիրը: Մի քիչ կենում ա, հանում ա, տենում՝ էլի գորտ ա դառն:

Որ շատ ետանում ա, կեսուրը ընդիան ձեն ա տալի.— Ա՛ղջի,— ասում ա,— ի՛նչ էլար, թե՛ղ արա խորովածը բե՛, է՛:

Հարսը թողում ա, գալի կեսոր կուշտը:

— Ա՛յ, նանի,— ասում ա,— բա չես ասի՝ ըսե՛նց, ըսե՛նց բան. խորովածացուն ինչքամ շարում եմ՝ գորտ ա դառնում: Չեմ իմանում է՛ս ինչ բաս ա:

Կեսուրը ալբիալը գլխի ա ընկնում, թե բանն ընշումն ա:

— Գնա՛ բե, ա՛յ որդի,— ասում ա,— զնա՛ բե. տվել եմ, պտի առնեմ:

Դրուստ ա ասած. «Ինչ որ ցանես՝ ըն էլ կհնձես»:

¹ Տպագիր տեքստում հաջորդում է՝ ոչխարի, որը չնշված է բանահավաքի ձեռքով (Մ. Կ.):

² Տպագիր տեքստում՝ «սուկին խորովում», ուղղումը բանահավաքին է (Մ. Կ.):

³ Մանրացնում (Մ. Բ.): «Սոխը վրեն շրթմիշ անում» արտահայտությունը տպագիր տեքստում բանահավաքի ձեռքով չնշված է. պահպանել ենք տպագիր տեքստում եղածը (Մ. Կ.):